

N:o 20.

Af Herr Wallenberg: Om antagande af ett stadgande, hvarigenom laglig giltighet beredes åt fullmakter i form af telegram.

En brist i vår lagstiftning är att telegram icke under några vilkor tillerkännes laga vitsord. Det förtroende telegrafan åtnjuter i den kommersiella världen och i det praktiska lifvet har föranledt åtskilliga myndigheter att på eget bevåg godkänna fullmakter, sända i form af telegram, under det att de öfriga, säkerligen flertalet, underkänna sådana. Häraf uppstår en osäkerhet i lagskipningen, som, alltid betänklig, härvid lag kan medföra olägenheter af särdeles vådlig art. De skäl, som med fog kunna förebäras emot en ändring af lagstiftningen i förut antydt syfte, äro:

1:o att telegram äro underkastade risken att vid den telegrafiska behandlingen origtigt återgifvas, samt

2:o att obehörig person skulle under falskt namn kunna inlemna telegram och få detsamma befordradt.

Såsom skydd i förstnämnda hänseende eger man föreskrifter i gällande telegrafreglementes § 34, som har följande lydelse:

“Mom. 1. Afsändare af hvilket telegram som helst har rättighet att begära dess kollationering, i hvilket fall ordet “kollationeras“ (“collationnée“ eller ock endast beteckningen “T. C.“) bör sättas framför adressen. Telegrammet skall då ordagrannat kollationeras af de särskilda stationer, som taga befattning med dess afsändande.

Mom. 2. För kollationering af ett telegram erlägges hälften af afgiften för telegrammet.“

Då således hvarje ord i telegrammet skall återgifvas af alla dem, som med detsamma taga befattning, bör noggsamt inses att så stor trygghet, som man möjligen kan önska sig, ernås och att risken måste anses vida mindre

än vid den oftast slarfviga kollationering, som handlingar vanligen underkastas.

Återstår att få utrönt om äfven hvad 2:dra punkten angår, de befarade olägenheterna kunna förebyggas. Som svar härå tillåter jag mig hänvisa till förut anförda reglementes § 12 mom. 4, jemfördt med gällande telegrafinstruktions 27 § 2 mom. Dessa äro af följande lydelse:

Reglementets § 12 mom. 4. Afsändare af ett privattelegram är skyldig att styrka sin identitet, när inlemningsstationen sådant fordrar, *likasom han å sin sida eger att i telegrammet låta intaga ett bestyrkande af sin underskrift*: samt instruktionens § 27 mom. 2. När underskriftens rígtighet bestyrkes af tiensteman vid telegrafverket, sker sådant medelst anteckning å telegramoriginalet omedelbart efter underskriften af orden:

“Underskriften bestyrkes af N. N. (namnet, telegraftiensteman.) (Signature vérifiée par N. N. employé télégraphique). Dessa ord, som medräknas vid taxeringen, aftelegraferas efter underskriften.”

Enär en edsvuren tiensteman (eller qvinlig telegrafist, ty sådana äro som bekant tienstgörande på en massa stationer, hvadan formuläret är minst sagdt oegentligt) ej blott ståndar vanligt ansvar inför lag för ett sådant intyg, utan jemväl skulle drabbas af strängt straff för groft tienstefel, i händelse att orígtigt intyg af förenämnda slag skulle af honom eller henne afgifvas, bör tryggheten vara ojemförligt större än vid fullmakter, försedda med alldeles obekanta vittnens namn.

I händelse afsändaren sjelf icke skulle vara känd af någon bland de å telegrafstationen tienstförrättande, torde han vara skyldig att skaffa sig vittnesintyg af kände personer, hvilka sjelfva borde inställa sig vid telegrammets inlemnande. Det af vederbörande telegraftiensteman i sådant fall afgifvande intyg torde hafva följande lydelse: “Vittnenas underskrifter bestyrkas af etc. etc.”

Äfven i detta fall bör tryggheten vara betydligt större än vid vanliga fullmakter, då man ju här eger tienstemans officiella intyg på att vittnesnamnen ej äro falska eller fingerade.

På ofvan angifna grunder och skäl torde det icke vara förenadt med någon fara om telegram, hvarå afsändaren begär kollationering och der vare sig afsändarens eller vittnenas underskrifter äro styrkta af telegraftiensteman, och hvilket vexlas mellan två *statstelegrafstationer*, tillerkännas laga vitsord. Att jemväl utsträcka en sådan förordning till *jernvägstelegrafstationerna* torde, ehuru önskelig en likformig lagstiftning än må anses, hafva sina betänkligheter, förnämligast bestående deri att vederbörande jernvägsförvaltningar afsagt sig allt ansvar rörande såväl telegrammets rígtiga återgifvande som dess framkomst till adressaten.

Skulle i öfrigt det förslag, som jag här ofvan angående statstelegrafens

telegram framställt, anses värdt uppmärksamhet, torde intet hinder möta för att hos myndigheterna i Norge och Danmark föreslå en gemensam stadga i ämnet.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1877.

A. O. Wallenberg.

N:o 21.

Af Friherre von Essen: Om beviljande af ett förslagsanslag å 33,000 kronor till hästafvelns befrämjande m. m.

Bland de åtgärder, som på senare tiden blifvit vidtagna till hästafvelns befrämjande i vårt land, står utan tvifvel främst Kongl. Maj:ts författning angående prisbelöning af hästar.

Grundprincipen i denna författning, i hvad den angår prisbelöning af hingstar, består som bekant deruti, att staten genom ersättning af 150 till 200 kronor gör det möjligt för hingsthållare att underhålla afvelsdjur, hvilka böra kunna gagna hästafveln lika mycket som de hingstar, hvilka med en vida större uppoffring för staten underhållas på stuteri eller hingstdepôt.

De goda resultatn man häraf kan vänta, motverkas likväl i hög grad derigenom, att ett stort antal hingstar användas till afvel, som dertill äro otjenliga; och det billiga pris som vanligen sättes på deras begagnande bidrager endast att utvidga fältet för deras menliga inflytande på hästafveln;